

Lehmann: I Anledning af, hvad den ærede Finansminister har anført, maa jeg bede Thinget at holde fast ved den Betragtning, at det, at nægte Tillægsbevillingen, kan have to modsatte Betydninger. Man kan nægte Tillægsbevillingen, idet man finder, at der ikke behøves nogen Tillægsbevilling, og man kan nægte den, fordi man finder, at den ikke bør gives. Naar jeg skal udtale Principet paa en noget populair Maade — hvorved jeg tvøvrigt maa bemærke, at det dog ikke saaledes lader sig sammentrænge i en eneste kort Sætning — vil en Tillægsbevilling behøves der, hvor man skal gjøre en Egenraadighed fra Regjeringens Side — naturligtvis Egenraadighed her taget i Ordets gode Betydning og i den Betydning, hvori Regjeringen jevnligt maa udøve den — god igjen ved et Votum af Thinget. Nu kan det ikke kaldes en Egenraadighed fra Regjeringens Side, at den f. Ex. udbetaler de Pensjoner, hvortil Vedkommende ere lovlig berettigede, det er kun dens Pligt at, gjøre det, der behøves altsaa ingen Tillægsbevilling. Det er heller ingen Egenraadighed fra Regjeringens Side, at den har benyttet Bivogne til Pakkeposten, naar disse have været fornødne for at befordre de Sager, der ere blevne betroede Postvæsenet; thi det er kun dens Pligt. I saadanne Tilfælde nægter man Tillægsbevillingen, da man finder, at der ikke er nogen Grund til at fordre den. — Det andet Tilfælde, hvor man troer at maatte nægte en Tillægsbevilling, er, hvor man finder, at der er gjort en Anvendelse af Statens Midler, som ikke fortiden og efter hvad der foreligger er tilstrækkelig hjemlet og retfærdiggjort. Deraf følger ingenslunde, at det skal medføre Ansvar, og jeg er forsaavidt enig i, hvad den ærede Rigsdagsmand for Sjøbenhavns Amts 4de District (Krieger) har udtalt, at en Nægtelse blot vil sige, at der, efter hvad der foreligger, ikke fortiden findes Grund til at stadfæste, til at billige, hvad der i saa Henseende er skeet; thi i saadanne Tilfælde er der en meget stærk Opfordring for Revisionen til nøie at undersøge Sagen og for Regjeringen til at tilvejebringe de yderligere Oplysninger, som kunne retfærdiggjøre de gjorte Skridt, og altsaa vil Spørgsmaalet atter i sin Tid komme for, naar der er Tale om at meddele Decharge.

Ved de vestindiske Activer er der gjort en Anvendelse af Statens Midler, som ikke er lovhjemlet, og det er ganske vist, at det hører til de Tilfælde, hvor en Tillægsbevilling behøves. Vi foreslaae Thinget, ikke at give den, hvilket ikke udelukker, at den i sin Tid kan blive given, naar det hele Forhold fuldstændigt foreligger, og naar den fuldstændige, men i dette Tilfælde nødvendige, Retfærdiggjørelse foreligger for en saadan Anvendelse, der ikke slutter sig til nogen Lov eller til nogen foregaaende Bevilling eller til Noget, der blot er en Calculé, hvis Rigtighed berøer paa Ting, der ligge udenfor Regjeringens Paavirkning, men som er en egenraadig Anvendelse af Statens Midler, som vel kan være overmaade hensigtsmæssig, men hvis Hensigtsmæssighed, efter hvad der fortiden foreligger, ikke kan godtgjøres.

Da Ingen videre begjerede Ordet, skred man til Afstemning, hvorved:

- 1) Udkastets § 2 (see Anhanget Nr. 1, Sp. 7), som af Udvalget var foreslaaet at udgaae, forkastedes med 60 Stemmer imod 1.
- 2) Udvalgets Forslag, at der i § 3 udgaaer:
  1. Til Udgifter ved Rigsdagen 8,050 Rbdlr.
 vedtoges eenstemmigt med 60 Stemmer.
- 3) Udvalgets Forslag, at der i samme Paragraph udgaaer:
  3. Til Udgifter ved de vestindiske Statsactiver:
    - a) 6,064 Rbd. 50 f.
    - b) 8,090 — 69 f.
 14,155 Rbd. 23 f.
 vedtoges med 57 Stemmer imod 2.
- 4) Udkastets § 3 (see Anhanget Nr. 1, Sp. 7) med de nu vedtagne Forandringer, hvorefter Hovedsummen bliver 97,016 9/2 Sk. vedtoges med 62 Stemmer imod 4.

Udvalgets Forslag om Indsættelse af en ny § 1, (hvori Beløbet efter de stedfundne Afstemninger vil være at opføre med 169,204 Rbd. 73 1/2 Sk.) fattes derpaa under Forhandling.